

FOLK OG LAND

NR. 13 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 26. JUNI 1971

LØSSALG KR. 2,—

FACT OG FICTION

Norsk "nøytralitet,, 1940

II. Det telegrafiske bevis

7 ÅRS FORSKNING VED RALPH HEWINS

Til å begynne med reiser det spørsmål seg hvorvidt Norge kunne forbli sant nøytralt etter at omkring 4 millioner tonn norsk skipstonasje var blitt chartret til Britannia fra november av og dette igjen kunne betraktes som å ta parti, slik tyskerne hevdet. Og hva mere er, dette veldige norske aktivum, som hjalp til å holde Norge solvent, var av stor verdi for de allierte. For det tredje kunne det også betraktes som et gissel, som britene kunne bruke, høflig eller brutalt som et utpresningsmiddel til å tvinge Norge til å samarbeide med de allierte på bekostning av Tyskland.¹⁾ Norge hadde inntet svar mot en slik trussel,

åpen eller tilsløret, eftersom flåten ikke kunne operere i tysk eller pro-tyske farvann og, hvorledes det nå enn var, storparten av de norske skipsredere var pro-britiske og gjorde storforretning på chartringen. Kort sagt, den norske regjering stod ikke helt fritt. Den var innfanget av britisk realpolitikk, slik det belyses i Sir William Woodwards offisielle dokumentasjon.

Jeg kjenner ikke noe bevis på at britene brukte denne potensielle utpresnings-trussel, men den var der og må ha levet i bevisstheten hos enhver omtenkssom leder på begge sider. Handelsflåten var i sannhet en hovedsak for Nygaardsvold-

regjeringen når den hadde tid til planlegging under flukten gjennom Gudbrandsdalen i april. «Northrasher» ble undfanget og derefter brukt til å finansiere den norske eksilregjering i London.

Det er imidlertid ikke sikkert bevis på hemmelig forståelse. Hva ellers?

Var det norsk samarbeide når det gjaldt den allierte plan, godtatt av det britiske War Cabinet 1. april 1940, om å okkupere Narvik og Ofotbanen til den svenske grense, om å hindre tyskerne i å bruke Stavanger flyplass (Sola), og om å okkupere Bergen og Stavanger havn?

Som Sir William Woodward avslører var Stavangerstyrken klar til å forlate Britannia 5. april og andre straks etter. Vi vet således at Stavanger hadde første

prioritet, av den avgjørende taktiske grunn, umevnt av Sir William, at det var den eneste flyplass i Skandinavia hvor britiske jagerfly kunne operere ut fra Britannia og således skaffe dekning for allierte land- og sjøstyrker i Norge.²⁾

Dette punkt bringer meg tilbake til mine opprinnelige undersøkelser omkring spørsmålet om norsk nøytralitet. I Stavanger Aftenblad — 22. august 1964 — (sitert i «Folk og Land» 17. oktober 1964) hadde jeg en lang artikkel som konkluderte med: «Hele historien om det norske felttoget og Stavangermysteriet vil ikke bli kjent for alle britisk-franske planer vis à vis Skandinavia under krigen er blitt offentliggjort i sin helhet og det faktiske forhold mellom den britiske regje-

(Forts. side 6)

Er stortingsmennene mere opptatt av sine mandater enn av sannhet og rettferd? Vi bringer på side 5 avslutningen av advokat Helliksens nye henvendelse til Stortinget, så får en da se . .

I ARTIKLEN OM

Likvideringene

på side 5 bringer vi bl. a. utdrag av h.adv. Wieseners kjente artikkel om «angiveri» i RAGNAROK.

DEN IKKE UKJENTE

lektor Olav Hoas har på side 5 noen bemerkninger til anmeldelsen i FOLK OG LAND av hans bok «Germanernes fortid og fremtid».

«I brennpunktet»

peker vi på skjebnens uransakelige veier og kommer ellers inn på minister Wedels meninger om norsk utenrikspolitikk. Side 2.

EN AV DRAPSMENNENE

fra okkupasjonstiden skrev til sin mor om det han følte etterpå.

nøkternt, en øyenvitneskildring av selve drapet.

For en tid siden kom jeg i forbindelse med en mann her i byen. Det var et meget hyggelig bekjentskap. Vi pratet om løst og fast og trivdes alldeles praktfullt. Som vi satt der og pratet, sier han plutselig: «Jeg har en liten historie å fortelle deg, hvis du har interesse for slikt noe.» Jeg spurte ham hva det var for en historie han satt på. «Jeg så at Knut Knutson Fiane ble drept», sa han. «Det er et syn jeg aldri kommer til å glemme».

Jeg ble naturligvis meget interessert og lot mannen forstå at ville han si meg

(Forts. side 8)

Colonel Malcolm Munthe, briten som hadde spesialoppgave i Stavanger før 9. april 1940

G. K.:

Øyenvitne skildrer drapet på K. K. Fiane

Jeg vil fortelle dere en liten historie — en historie om mennesker.

Den er liten av omfang, men rummer likevel alt det som finnes i oss. Tro — håp — kjærlighet — hat — nedderrettighet og renodlet ondskap.

Snart 28 år er gått siden denne historien utspant seg, denne hendelsen som skulle komme til å bety så mye for enkelte.

De fleste av oss vet, at i dette landet tåles ikke det som er av rent gull? Alt som vil forskjønne og heve folket og landet over det grå gjennomsnittet, blir på alle måter trampet på og gjort til skamme. Så også denne mannen som jeg vil skrive litt om. Det er ikke han selv som sier noe, men en av dem som så ham bli myrdet.

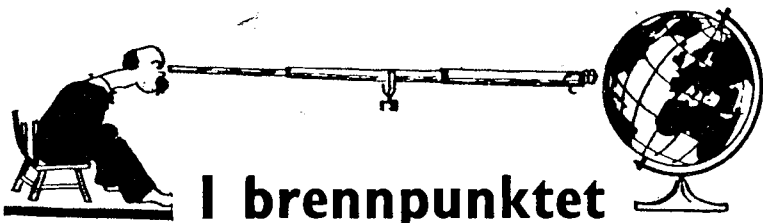
Forhistorien skal jeg ikke rippe opp igjen, heller ikke enkens tapre kamp mot svik og urett. De som planla dra-

Trafikksjef, o.r.sakfører Fiane.

pet på den uskyldige telegrafmannen kommer ikke med her. Heller ikke sakføreren som svindlet leiligheten fra enken og hennes trofaste søster vil jeg nevne.

I denne artikkelen vil jeg bare legge fram, kaldt og

I brennpunktet

Idag skal vi beskjeftige oss litt med skjebnens uransakelige veier i en verden hvor mord og drap og vold synes å være legalisert siden alle de fredselkende stordemokrater vant annen verdenskrig etter å ha lovet verden det motsatte.

Vi har tidligere nevnt drapet på den jugoslaviske ambassadør i Stockholm. Det ble grått over ham i allverdens aviser og ingen lot til å huske at han sammen med Tito var hovedansvarlig for utryddelsen av 300 000 kroater som hadde kjempet for Kroatias selvstendighet.

Man kan vel kalle det også skjebnens underlige spill og tenke på det gamle ord om at den som griper til sverdet skal omkomme ved sverdet. Noe også våre hjemlige mordere kanskje tenker på i mørke stunder.

Et enda mere drastisk eksempel på at skjebnen øver gjengjeld er vel imidlertid den siste morddåden, begått av venstreradikale i Tyrkia. Det var den israelske generalkonsul Efraim Elrom som ble funnet myrdet etter først å være blitt kidnappet.

Hvem var så denne Elrom? Ingen annen enn den tidligere ledende figur i den israelske hemmelige tjeneste og mannen som spilte nøkkelrollen ved kidnappingen av Eichmann i sin tid. Også Eichmann mistet jo livet i forbindelse med kidnappingen etter en ulovlig rettergang i Israel.

Ved henrettelsen sa Eichmann: «Om en kort stund møtes vi påny».

Nå har altså denne profeti altså gått i oppfyllelse når det gjelder Elrom, som i mellomtiden var blitt generalkonsul i Istanbul.

Han mente vel å gjøre sitt land en tjeneste da han kidnappet Eichmann, men også de ansvarlige for bortførelsen av Elrom, folkene fra «Folkebefrielsehæren», har vel ment det. Uten at det har formildet skjebnen.

Fru Eichmann tryglet dengang forgieves om at hennes mann måtte bli utlevert til Tyskland og stillet for retten der for å kunne redde hans liv. Fru Elrom sa i den tyrkiske kringkasting: «Gi meg min mann tilbake — han er det eneste og det kjæreste jeg har!»

Moralen overlater vi til våre lesere å trekke, men vi kan antvde et spørsmål om det i siste instans lønner seg for «gode patrioter», det

være seg israelere, tyrkere eller for den saks skyld «gode nordmenn», å fremme sin sak med lovovertrædelser og kriminelle handlinger.

Politicus

Utenrikspolitikken på sitt beste har alle tider bestått i en kombinasjon av ørneøyne fra mers og evnen til å gjøre den del av utenverdenen tjenester som finner det regningssvarende og som har evne og vilje til å gjøre noe positivt igjen for vårt eget land. Dette var således minister Wedels linje! Man kan lese det i hans erindringer. På grunn av sitt utspring lot han seg ikke imponere av bonede gulv og gyldne gemakker. Han kunne uten videre og fordi han eiet det vi i utvidet forstand kaller midler — invitere til seg både tigreren og elefanten og få deres øre for at fremme av norske interesser kunne gavne dem selv!

Små partipolitikere eller rene øyentjenere av en viss snever hjemmegjort legning — hvis man forstår hva vi mener — kan som man til dels kan iaktta ikke fylle disse stillinger. —

Det er synd, for mange av dem kunne bli gode innenrikske kontorister nota bene under tukt og formaning. Men helst burde de valgt yrker som passet bedre! En størrelse har sagt at det gjelder å velge en linje i livet som man holder. Til dette kreves en hård skoloring, uavhengighet og karakter! Når herrerne Heradstveit og Wiig i NRK på sine klare spørsmål og til sin fortvilte se ikke får klare svar av norske ledere, skyldes dette at ovennevnte egenskaper er blitt mangelfulle i vårt offentlige liv . . . At det altså bare er «feighet» som fører frem til karriere?

Vi får håpe at våre ledende konjunkturister bekvemmer seg til å oppdage at rikets livsviktigste saker umulig lenger kan bestå i om Ola får mer i lønningssposen — men i den øyeblikkelige start på løsning av rikets livsavgiørende problemer, som hele folket i lange tider er gjort kjent med.

I det utenrikske må vi ikke nu direkte invitere til et nytt 9. april. Norges linje er å holde kruttet tørt, galvanisere opp befall og menige i faellig ferdighet med sterk stimulans til de gamle gode

Institutt for Samtidshistorie

har som oppgave på usminnet, saklig, sannhetssøkende basis å gi en mer holdbar fremstilling av Norges samtidshistorie enn den offisielle historieskrivning — stort sett — hittil har prestert. Instituttet stiller seg på linje med de i de siste årtier ikke få uhildede og kyndige personer som har påvist uriktige utsagn og fortellinger om sentrale, farlige punkter for den ennå offisielle forvanskning av fakta, dokumenter, lov og rett. — Det er organisert en veritabel hjernevask av almenheten. Dette gikk for eksempel overlege Johan Scharfberg og professor dr.jur. Jon Skeie skarpt imot. —

Institutt for Samtidshistorie ber alle interesserte om å sende inn for eksempel — til lån eller eie — om forlanges mot rimelig vederlag — dagbøker, avisutklipp, skrifter, notater, litteraturhenvisninger, meddelelser om okkupasjonstidens offisielt ugranskede mord, de såkalte likvideringer, bilder, kataloger, opptegnelser om Tyske Handelskammer og næringslivets stilling i Norge, rettsreferater, tiltalebeslutninger, domsutskrifter m. v. —

Av betydning er det at man sier oss hvor slike og andre kilder er å få på annet hold.

Materialet, hvorav vi allerede har samlet en del, blir siktet og katalogisert av kyndige. Det blir hos oss gjort tilgjengelig for ikke minst studerende ungdom som er interessert i viten om disse ting og eventuelt i å skrive fremstillinger. —

Oslo, 12. april 1971.

INSTITUTT FOR SAMTIDSHISTORIE
Tostrups gate 29 - Oslo 2
Telefon 44 68 83

karakteregenskaper. Småpolitiseringsen og det effektløse lønningskonsum må nu øyeblikkelig stoppes. —

Regjeringen må atter overveie hva Rest-Europas status betyr for Norges stilling. Vi kan ikke se bort fra at en sterkt væpnet, fast nøytralitet, gjerne i intimt samband med likesinnede folk og land kan være løsningen.

Men innen år 2000 skier det noe fatalt her, hvis ikke Norge straks tar skieen i en annen hånd! — Alejandro

Husk bladpengene
for
2. halvår!

Nå er jeg morder, mor!

I denne historien vil jeg i helhet gjengi hva en av drapsmennene skrev i et brev til sin mor, etter at han hadde gått igjennom «ild-dåpen».

Kommentarer er fullstendig overflødige. Brevet er fra september 1944, og ble gjengitt i dagspressen den 22. desember 1944. Originalen finnes fremdeles her i byen. Alle navn og data i forbindelse med «ild-dåpen», er også nedskrevet i brevet, men blir ikke offentliggjort nå. Siden? Kanskje.

«Da han sank sammen, følte jeg en merkelig sikkerhet og glede.

Jeg hadde drept et menneske. En forræder.

Også jeg hadde tatt del i krigen. Det var blitt gitt meg en ordre. Jeg hadde fullført den. Jeg kjente ikke ham jeg hadde drept. Hadde aldri hørt om ham. Men er det ikke slik med soldatene også?

Helst ville jeg ha blitt vanlig soldat. Ja, naturligvis aller helst flyger. Men de ville ha meg til spesielt oppdrag. Som så mange vestkantgutter. Vi har vært bedre ernært i oppveksten og har bedre nerver enn de fra østkanten. Det sier de iallfall. Ikke alle fra østkanten liker det. De sier at vi ikke vet hva det vil si å ha det vondt, og er mer følelseløse. De må gjøre det på fanatisme. Vi gjør det med kaldt blod. Naturligvis har de som vi dreper kone og barn. Kanskje må de etterpå på fattigkassa. Men hvorfor er de forrædere? Var de som oss andre, slapp de å bli skutt av oss. «Ordre er ordre», sa mannen, han slet halen av katta. Vi pleier å lese i avisen, først dødsannonser og siden begravelsen. Det er som en slags kvittering på trvkk for utført arbeid. Slikt opplever ikke soldatene. Det vet knapt av bedriften sin. Ofte er det bare for å redde sitt eget liv at de stikker eller skvter en eller annen.

Det er spenning i det. Vi spekulerer på hva vi skal finne på når det blir fred. Øvrevoll eller Bierkebanen er ikke noe for oss. Heller ikke landskamp på Ullevål. Men det kommer vel. Ellers får vi lage det sjøl. Spenning må til, sa Mussolini. I det har han rett.

Tenk å sitte fra 9 til 16 på kontoret! Latterlig. Og så fire-fem tusen om året. Vi får halvparten for hver forræder.

Folk er blitt disiplinerte nå. Så snart det smeller, får de voks i ørene og dimme for øynene. De har ikke hørt og sett noe. I gamle dager var det også mange som var redde for å få bry når noe hendte på gaten. De snek seg vekk. Om det så bare var en dame som besvimte. Nå vet befolkningen at dette er den rette holdning. Jeg så presten som konfirmerte meg, ile avsted rett forbi mannen jeg skjøt ned. Har forresten ikke bibelen en historie om noe slikt?

Jeg kan bare si at barmhjertige samaritaner ikke er ønsket for tiden. Hadde befolkningen ikke vært så disiplinert, hadde det naturligvis vært verre. Dillinger skal ha sagt at et pistolløp ikke er effektivt før det virker som krusifikset på en katolikk. Det er godt formulert. Ikke noe snikk-snakk når vi kommer. Ja, nå er jeg morder, mor. Jeg husker du diskuterte med meg om gutten i annen etasje i det røde murhuset ved trikkeholdeplassen i Elisenbergveien, han som slo ihjel mora si med en øke og gjemte henne i en koffert og så gikk på kino og siden kom ut på moro og glemte mora i kofferten; men mange dager etterpå husket henne og kjørte henne med drosje ut på Bygdøy for å sette henne på vannet og la henne seile. Jeg likte ikke sentimentaliteten din. Ville du gjøre slikt da? spurte du. Ja vel, svarte jeg, om du var like lite ønskverdig som mora hans.

Tosken gjorde det bare ikke godt nok. Han ble tatt og kom i fengsel. Alle beundrer dem som ikke blir tatt. Jeg hør si at vi har befolkningens beundring. De toskene av oss som blir tatt, fortjener ikke bedre. Og de som ikke vil mer, de som blir skuddredde, dem eksperer vi selv.

Noen snakker om at det ender med at vi alle blir eksødert. All erfaring fra tidligere virksomhet av samme art viser det. Jeg tror det slett ikke. Det er da for fedrelandet vi gjør det. Mange av østkantguttene har et rart smil når vi sier det. Men de skal bare forsøke seg. Vi skal se hvem som er kaldest. Og hvem som kan gå mest lydløst. Bare la dem forsøke seg og bare la dem få nazister og all slags forrædere med seg etter krigen.

Best av alt for oss. Så blir det da noe å gjøre da også.

Har De skaffet Dem Hedems bok?

KR. 18,— + PORTO, KR. 0,90

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

En sterk nasjonal regjering?

Det er vel kanskje tilgjengelig at vi i siste nummer før sommerferien på denne plass kommer med noen mere generelle betraktninger. Det har nemlig slått oss, som rimeligvis også mange andre, hvor ofte forhold og hendelser gjentar seg i historien. Ofte går det ikke så mange årene før utviklingen, som man gjerne kaller det, har kopiert både det ene og det annet. En kan se det i moter, hvorledes en protesterende ungdom forsøker å vekke oppmerksomhet gjennom noe den mener er revolusjonerende klededrakt og personlig fremtreden f. eks., og så er det jo bare oppkok av noe som ikke ligger så svært langt tilbake i tiden. Det eneste nye ved ungdommens moter og opptreden idag — og da sikter vi til en viss del av tidens ungdom — er vel igrunnen bare dette at man nok har kopiert hår og skjegg fra gamle dager, men kombinerer det med skittenferdighet og usoinert opptreden. Man har kopiert fortidens ungdom som også var radikal på sin måte og som protesterte, men som gjorde det med en viss stil som dagens ungdom som regel mangler fordi den ingen oppdragelse har fått.

Nå var det forøvrig ikke egentlig dette med dagens ungdom vi hadde tenkt å komme inn på i dette siste nummer før sommerferien. Det bare falt seg slik i denne sammenheng. Det vi har festet oss ved gjelder det system landet styres etter, det som nå begynner å anta former som minner betenkelig om partikaoset både her i Norge og kanskje spesielt i den tyske Weimarrepublikkens tid. Forhold som bl. a. førte til partisamfundenes sammenbrudd i Tyskland og Italia og som skapte grobunn for fascistiske strømninger i en rekke land.

Vi sikter til parlamentarismens partisystem, som når England undtas førte til ustanselige regjeringsskifter, til svake mindretallsregjeringer, til politisk hestehandel. Kort sagt til slike rørte politiske vanne som partipolitikere elsker å drive rundt i. Men som når det får pågå lenge nok fører til svekkelse av vedkommende stat, om ikke til katastrofe.

Også her i Norge hadde vi før verdenskrigen mindretallsregjeringer med svakt styre og hyppige regjeringsskifter. Hestehandlen førte blant annet til at forsvaret ble forsømt, noe som igjen bragte oss ut i katastrofen 9. april 1940.

Derfor var da også den første programpost i Nasjonal Samlings program denne: «En handlekraftig nasjonal riksregjering uavhengig av partipolitikk.» Og det sier seg jo selv at hadde man det hatt ville ikke Norge ha opplevet skammen, kaoset og udugeligheten i april dagene 1940.

Det er ikke vanskelig å se at vi nå er inne i lignende forhold. Påny er en henvist til mindretallsregjeringer etter at Høyre syntes det var viktigere å få presset Norge inn under EEC's kommisjonsstyre enn flertallsregjering for landet. Så nå er alt kaos igjen. Arbeiderpartiet har kanskje flertall blant velgerne, men ikke på Stortinget og er derfor en svak regjering avhengig av hestehandler. Noen borgerlig kombinasjon som kan gi en iallfall noe sterkere regjering finnes ikke etter bruddet nylig og de mange bitre og uoverveide ord. Og så står vi igjen der vi stod i 1940, med en svak regjering i en farlig verden. Det eneste man formår er å hige etter å bli oppslukt av et stormaktsdirigert Europa. Husker man da ikke på hva Kalmarunionen førte til for Norge

Det er svært mange poster i det gamle NS-programmet

Dommere og dommere.

«Folk og Land» brakte forleden en uttalelse av Malcolm Muggeridge om dommere i sin alminnelighet. Den lyder oversatt til norsk: «Dommere vet bedre enn de fleste på hvilken side de får smør på sitt brød og man kan stole på at de følger, for ikke å si forutser sine «arbeidsgiveres» ønsker.»

Mr. Muggeridge er ikke alene om å ha gjort denne iakttagelse. Ut fra samme syn på forholdet skiftet de herværende makthavere i 1945 et tilstrekkelig antall av lagrettens legmenn ut med juridiske dommere til å få gjennomført den med Moskva inngåtte avtale om utrenskning av de norske antikommuniste og få tatt livet av de betydeligste av dem. Man forutså at det ikke ville gå med en lovlig norsk lagrett for nordmennene er et lovlydig folk.

For å sikre seg mot senere overraskelser ettersom den agiterte massetoskeskap nødvendigvis måtte ebbe ut fulgte den skyldige regjering i de følgende 25 år den satt med makten samme prinsipp ved sine embedsutnevnelser. Eksempler er overflødig.

Olaf Holm

som er mere aktuelle idag enn noensinne, men vi har villet peke på denne første posten om en sterk nasjonal regjering i en stund da vi har, og bare kan få, en svak unasjonalt regjering som bare higer etter å overlata makten og æren til et «Europa» som ingen vet hva kan bli, men som iallfall ut fra nasjonale synspunkter intet godt kan ha i sitt skjød, dominert som det er og vil bli av nakne storkapitalistiske interesser.

Dessverre kan vi ikke konkludere med å be folk neste gang å stemme med Nasjonal Samling ettersom de gamle vanstyrere som atter har satt seg i maktens hunder klarte å avlive partiet med rettslig fusk og fanteri.

Hva heter Norges Philby?

Britisk medvirkning til Rest-Europas fall?

Storspionen George Blake er en blant mange hemmelige agenter som har satt grå hår i hodet på Storbritannias sikkerhetssjefer siden den annen verdenskrig. Alan Nunn May, Fuchs, Pontecorvo, Philby, Burgess og MacLean, Lonsdale, Blake, Bossard og Allen — alle disse navn har dukket opp på avisenes førstesider i de siste 20 år.

Den første på listen var dr. Alan Nunn May, en britisk vitenskapsmann som ble dømt til 10 års fengsel i 1946 for å ha avslørt atomhemmeligheter. Han ble løslatt i 1952 og er nå professor ved universitetet i Ghana. Den neste atomspion var professor Klaus Fuchs, som i 1950 ble dømt til 14 års fengsel for å ha gitt Sovjet-Samveldet atomhemmeligheter mens han arbeidet ved et kjernefysisk forskningsanlegg. Etter at han ble satt på frifot, arbeidet han med kjernefysikk i Øst-Tyskland og fikk den østtyske «Fedrelandets hedersorden» i sølv.

Samme år som Fuchs ble avslørt som spion, reiste en annen britisk atomvitenskapsmann, dr. Bruno Pontecorvo, på ferie til Øst-Europa og «hoppet av» i Sovjet-Samveldet. Først i 1955 ble det i en regjeringssrapport avslørt at Burgess hadde gitt russerne hemmeligheter så tidlig som i 1949. Han døde i Moskva i 1963, men MacLean arbeider trolig fremdeles ved et økonomisk institutt i Moskva.

I 1961 ble Storbritannia rystet av to store spionskandaler. I mars ble tre menn og to kvinner fengslet for i alt 95 år for å ha gitt russerne opplysninger om marinen. Lederen for spionasjeeringen, Gordon Lonsdale, fikk 25 års fengsel, men han ble utvekslet med den britiske forretningsmann Greville Wynne i 1964. Wynne var blitt fengslet av russerne. De andre fire i spionasjeeringen sitter fremdeles i fengsel. Før stormen om

kring denne saken hadde rukket å legge seg, ble den fordoblet i styrke fordi George Blake ble avslørt som spion. Han var da 38 år gammel, og han ble dømt til fengsel i 42 år, den hardeste fengselsdom som noen britisk domstol har avsagt.

En siste spionskandale oppsto, da den 52 år gamle rakettkespert Frank Bossard ble dømt til 21 års fengsel for å ha gitt russerne militære hemmeligheter. Samme dag ble stabssersjant Pery Allen dømt til 10 års fengsel for å ha solgt dokumenter til land i Midt-Østen.

— Hva heter Norges Philby?

REKORD I KRIGSFORBRYTERI

I Ulbrichts røde Preussen, hinsides Jernteppet, er det fra mai 1945 til oktober ifjor blitt dømt 12 821 tyskere for angivelige «krigsforbrytelser mot menneskeheten». Det er det østtyske nyhetsbyrået ADN som meddeler denne justisdetaljen fra «generalstatsadvokaten» i DDR, en fyr med det pågående navnet Josef Streit. Ja, tenkte vi det ikke - man har sine Wiesenthalere også i øst, og det gjør vel det hele neppe bedre at denne Streit til og med er folkefelle av sine ofre.

Men den som leter etter røde soldateska'er, Katynmordere eller en og annen fra Stalins terrorpolitikk blant de dømte, han leter nok forgjeves. Det er kun kvalifiserte «fascister» som finnes verdige til å trekkes for disse hevndomstolene som nu driver sin virksomhet inn i det annet kvarter av de første hundre år etter krigens slutt.

*

FORBUNDETS KONTORER

holdes stengt i hele juli måned og inntil 10. aug.

Dette er siste nummer av FOLK OG LAND før sommerferien. Det blir nå som vanlig en stans i utgivelsen inntil neste nummer kommer 14. august.

Avisens kontorer holdes stengt fra og med lørdag 26. juni til og med mandag 9. august.

Vi ber de av våre abonnenter som ikke har betalt bladpengene for annet halvår om å gjøre dette før vi starter igjen.

God ferie og vel møtt igjen i august!

Månadsbladet FRIHUG-

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spennende fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 40,-. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, K i n n

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Stakkars pakistanere?

«Spar oss for borgerkrigen i Pakistan her i Norge». Slik kan man kort og godt karakterisere dagens situasjon i denne hovedstad, preget av fremmede. Det er bare pakistanere å se hvor en vender seg. De er frekke nok til å gå inn i alle butikker for å tvinge til seg arbeid. Der de ikke får arbeid trasserer og skjeller de ofte ut personalet med all verdens jævlige gloser. La oss endelig en gang samles for å danne et parti som går inn bl. a. for hjemsendelse av alle gjestearbeidere og arbeidsskye individer til deres hjemland. La oss få en Enoch Powell, som taler Stortinget midt i mot og forteller om hva slags folk det er som flyr i gangene i den engang så ærverdige bygning!

La pakistanerne få en tomt i Bærum der de kan spille fotball, la dem samle seg utenfor politikernes vinduer og la dem tigge hos disse «landsforrædere» som tillater en slik miljøforurensning av vårt fedreland! Vi sloss ikke mot Tyskland i 5 år for å skaffe en gjeng pakistanere rett til å hente 75 kroner i arbeidsløshets-trygd pr. uke.

«Ordnung muss sein»

Dette ordtak er like aktuelt idag som for noen år siden. Særlig gjelder det forhold i skolen, mest i ungdomsskolen. Fra en leser har vi mottatt følgende innlegg: «Man sier at det er noe galt med ungdomsskolen, der elevene tvinges til å gå på skolen i 9 år. Det er vel ikke noe galt med selve ungdomsskolen, men med systemet. Systemet tvinger altså barn til noe mange ikke har lyst til, nemlig å lære noe. Følgen av dette blir at elevene blir trassige og egne, og har deretter ett middel for å slippe unna, nemlig å lage bråk og andre disiplinproblemer til stor sorg for læreren. Ved enkelte skoler har enkelte elever terrorisert sine medelever og personalet.

Kan man ikke hindre dette? Man må vel kunne slå bråkmakerne? Nei, det er forbudt å legge hånd på en elev, men eleven skal ha lov

til å terge en stein på seg. I og med at lærerne må bruke lang tid på å få orden, så vil den effektive tid til å lære bort bli mindre.

Man har i slike situasjoner lett for bare å gi elevene skylden. I mange tilfeller har faktisk hjemmet hovedskylden. Foreldrene gir pokker i hva deres barn foretar seg og er helt nonchalante når det gjelder barnas prestasjoner på skolen. Disse foreldre har for det meste fått en såkalt «fri oppdragelse». Denne frie oppdragelsen ble fordømt i Tysk-

land, der skulle man ha orden og disiplin og ikke noe sluskeri. Nå, idag, ser man resultatet av fri oppdragelse, med hasj, pøbelstreker osv. Tiden er inne for spanskror og bjørkeris igjen om man skal få lært opp dem som vil lære noe. La oss få sendt vekk disse asosiale individer som bare går inn for å lage kvalm og faenskap for elever som vil lære noe, og få lærere som vil lære elevene noe. Preuserdisiplin eller ikke, det må til!

Ungdomsskolelærer

MOT U-HJELP

Det er et kjent faktum at mange er mot u-hjelp, både generell og spesiell. Mange spør om ikke innbyggerne i u-landene selv bør gjøre noe. I mange tilfeller er de for late og umotiverte, da de tar det som en selvfølge at vi skal hjelpe dem.

Penger som kunne brukes i Norge sendes i millionvis til utlandet. Det er i første rekke kolonimaktens oppgave å rette opp igjen den urett som måtte ha vært gjort. Kolonistatene som i alle år har skummet fløten av sine oversjøiske besittelser.

Man kan spørre seg om u-hjelpen vil føre til en varig verdensfred slik idealistene drømmer om. Man har gitt flere land selvstendighet som igjen har øket muligheten for kaos. Man har også sendt eksperter ut for å lære u-landsinnbyggerne produksjon av moderne våpen. U-hjelpens forsøk på industrialisering av disse land vil også fremme slike muligheter for væpnet maktovertagelse i nabostater.

Humanitære organisasjoner bestreber seg på å sende matvarer og medisiner til u-land. Dette er en av hovedårsakene til den voldsomme befolkningsøkningen. Nødvendigheten av erobring og utryddelseskrigen øker proporsjonalt. Massens behov og u-hjelpens industrialisering øker takten for utplyndring av jordens resurser. Fler og fler opptrer som konkurrenter om de råvarer som vi selv lever av.

Man kan nå selvfølgelig kalle oss udemokratiske. I følge den engelske histori-

ker A. Toynbee: «Menneskets første behov i atomalderen er å overleve. Dør menneskene, dør demokratiet». Altså, det gjelder å holde liv i folk.

Litt om levestandarden. Det økonomiske kunststykke som man kan se konturene av kan ikke forklares bare ved å henvise til videnskap, teknikk, økonomisk lovgivning, utdannelse, ideologi, og andre åndelige og moralske forutsetninger i Europa. Men etter disse linjer prøver idag gjerne sosialøkonomer, politikere, lærere og naturligvis journalister å forklare saken og sender «eksperter» til fremmede verdensdeler for om mulig å skape de samme forutsetninger.

Det Europeiske mirakel har også i høyeste grad materielle forutsetninger i form av råstoffer, metaller og drivstoffer som importeres fra andre verdensdeler, like meget som matvareimporten.

Om, og når man innser dette forstår man snart at Europas og andre industriområders økonomiske velvære ikke kan kopieres av det vi kaller den underutviklede verden. Og vi forstår også at all u-hjelp må ha som resultat at Europas forsyningsbasis undergraves ved at der oppstår flere konkurrenter om de råvarer, drivstoffer og matvarer som Europa har gjort seg fullstendig avhengig av.

Våre verste fiender idag finnes midt blant oss. Det er de humanitære, de liberale, internasjonalistene, kommunistene, de toleran-

KAMPSANGER FRA DENGANG:

Arbeiderbladets gamle, og senere Fritt Folks musikkmedarbeider Per Reidarson komponerte en rekke av melodiene til kampsangene dengang. Og som Reidarson selv var også tekstforfatterne fylt av kjærlighet til fedrelandet og med vilje til innsats for folk og land.

26.

Korsbanner, gamle flagg

Maestoso.

Per Reidarson.

1. Kors-ban-ner, gam-le flagg, flam ut i Nor-ges dag,

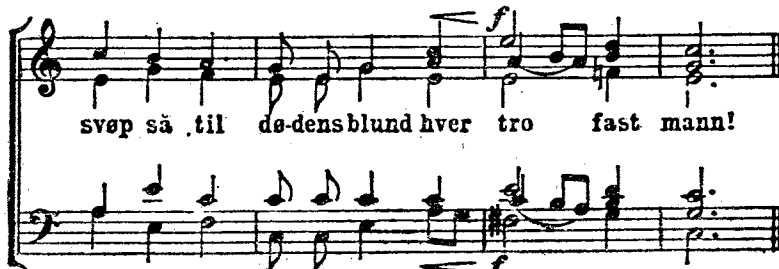
hils folk og land.

Gled oss på

Gled oss, gled oss

fre-dens grunn, sign oss i stri-dens stund,

svøp så til dø-dens blund hver tro fast mann!

2. Korset er ofrets krav,
hjerterblod Norge gav,
ofrer det enn.
Norge, vårt eget land,
her står vi mann ved mann,
døp oss i hellig brann til dåd igjen.

K.G.

te, de verdenssosiale — og kristenfolket. Med kristenfolket menes ikke kristne som sådanne, med de ca. 95 % av dem som p.g.a. alvorlig sammenblanding av religion og politikk også kan kalles de vrølekristne.

De kristne som her er nevnt driver en aktivitet hvis resultat er at Europas matimport kommer til snarlig opphør p.g.a. den befolkningsøkning de bevirker i verden utenfor. Bevirker til å hjelpe fram u-landene økonomisk slik at råvarene tar

en snarlig slutt. Betegnelse som forrædere og landssvikere skulle passe i en slik sammenheng. De setter hundreder av millioners liv i vesten i fare. De er morderne blant oss.

Med den befolkningsøkning vi har idag regner man med at i år 2000 vil det leve ca. 6 milliarder mennesker. Dette er 3 ganger så mange som kan livnære seg på en «human» måte. Siden 1650 til idag er jordens befolkning 7-doblet. Den u-hjelp (Forts. side 8)

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLagt kapitel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

En av Norges mest nasjonale og redeligste menn — trafikksjef i telegrafstyret, overrettssakf. Knut Knutson Fiane kom på sin minutsikre vandring til kontoret i sin faste rute forbi Majorstuvn. 18, Oslo klokken 08.05 den 21 september 1944. Da knallet skuddene fra to menn som det has billede av på åstedet, en tredje — en aktuar holdt vakt. Ifølge Scharffenberg skyldtes mordet en befaling fra høyeste hold? I dette som i de aller fleste likvideringer under okkupasjonen (og etterpå?) kan man med god samvittighet sette likhetstegn mellom forbrytelse — politikk. En særlig forkrøblet og stivkrampeaktig sådan.

Fianes enke — fru Alvide Fiane, ble i 1948 dømt for å ha villet søke å oppklare mordet på sin mann!

Øyenvitneskildringen av denne «prisbelønnede dåd» starter vi på første side.

Likeså viktig, ja viktigere enn denne oppramsning av overlagte drap — utført eller tolerert av den herskende klikk, er etter vår oppfatning lovens, og rettens grunnlag for det norske samfunn! En gjennomgåelse av den for vårt land og folks eksistens livsnødvendige rettsorden når det gjelder menneskelivets beskyttelse mot mordet i mørket, og som den herskende klikk som befalte det, nekter å granske. —

H.r.advokat Albert Wieseners artikkel om «ANGIVERI»

Hva man fra dette hold enn kan mene om Albert Wiesener — så er han ubetinget en av Norges mest begavede og kyndige jurister i

H.r.adv. Albert Wiesener

skranken. Wiesener skriver i det ikke NS-vennlige «RAGNAROK»s oktobernummer 1944 — i en etter vår mening selvløsende artikkel «Angiveri», såvidt vi kan se, blant annet:

«Normalt vil ingen finne det galt at man varsler politi ved innbrudd eller overfall. Men idag er dette plutselig annerledes som så meget under krigen. Idag er den konvensjonelle terror i Norge så sterk at folk flest ikke tør melde et mord, — dersom mordet skjer den vedtatte veien. Da tør man ikke trekke angiverbetegnelsen på seg. Man kunne selv bli skyteskive i neste omgang. Og slik går det for seg at ikke ett menneske rører en finger for å stanse drapsmannen — når en politimann eller et partimedlem blir skutt ned på gaten. Man lar den døde ligge og går ubekymret, eller i beste fall vettskremt videre.»

«Så brer da nyheten om det siste drapet seg over byen i en atmosfære av glad nyfikenhet parret med sløv likegyldighet for sakens menneskelige og samfunnsmessige sider. Og i nyhetens kjølvann følger med usvikelig sikkerhet og himmelropeende kritikkloshet den hvermannsforklaring, at den drepte har vært et moralsk mindreverdige individ. Eller som det heter i terminologien: Han har vært angiver.»

«Med dette slagord dreper man sympatien for den drepte og man rettferdiggjør gjerningen i publikums øyne. For «angiveri» står for folk flest som innbegrepet av alt som er sjofelt. Ja, det er noe så ubegripelig sjofelt at det nesten ikke spiller noen rolle om det virkelig er sant. — Ingen vil nedverdige seg med nærmere å undersøke skylden hos den som er mistenkt for noe så sjofelt. Her godtar rettsidens forkiemper uten videre snikskytteres domstol.»

«Det synes så selvfølgelig at vedkommende ble skutt — fordi han var angiver. — Det faller ingen inn at slutningsrekken kan være omvendt. — Man går ut fra at han var angiver, fordi han ble skutt — — Jeg er ikke NS-medlem. Det har sine

(Forts. side 7)

Adv. Hellihsens henvendelse til Stortinget

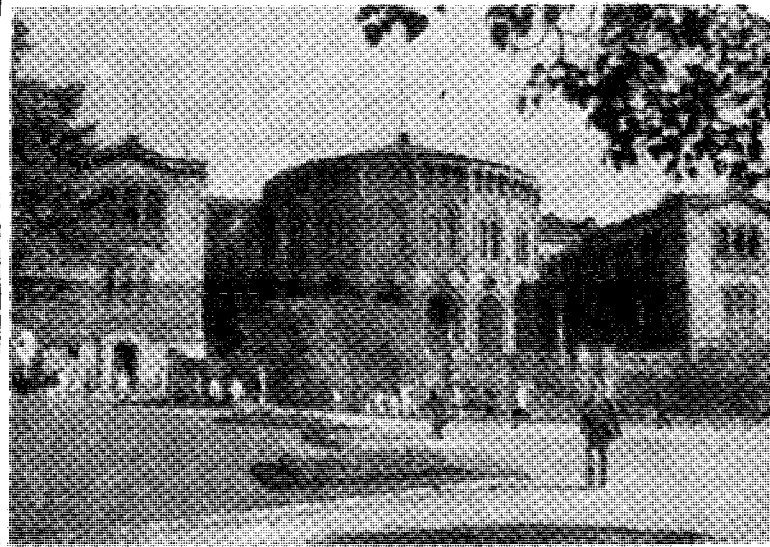
Vi bringer her annen del av advokat Sverre Hellihsens henvendelse til Stortinget av 20. mai sistl. Første del stod i forrige nummer av FOLK og LAND.

II.

Det under I anførte bør vel være bevis for at Stortingsdokument nr. 1 (1945—46) og Stortingsproposisjon nr. 83 (1951) forlengst har forkastet landssvikoppgjørets lovlighet. Men også de inhabile og inkompetente dommere gjør oppgjøret ugyldig. En enkelt inhabil eller inkompetent dommer gjør en dom eller kjennelse ugyldig. Og in casu var de forhenværende ultimo 1940 selvsoppsagte og erstattet primo 1941 med legalt ansatt Høyesterett, gyldig også 14. mai 1945. Da ble de arrestert og ble illegalt dømt også fordi de hadde for-

hindret tyske dommere i Høyesterett!

Selvinnsatt som nytt Høyesterett virket de forhenværende allikevel illegalt som dommere i den første saken for Høyesterett ved kjennelsen 9. aug. 1945 mot den unge Haaland, avsagt av 11 mann istedetfor som vanlig 5. Hensikten var å få en sterk dom som standarddom (res.judicata) for det forestående landssviksoppgjør. Med 9 stemmer mot 2 dissenter vedtokes i det angivelige Høyesterett dødsdom av 12. juli 1945 i Eidsivating Lagmannsrett. Det overveiende antall i høyesterettskjennelsen hadde del-

Hva med Norges selvforsyning

Fra brev til daværende statsminister Borten

Med Deres gode gaver og vinnende vesen kan De uten tvil holde det gående der De er. Men istedetfor å verge seg mot små -og yrkespolitikerens taktiske flisespikkeri og 2 og et halvt mål — hvorfor ikke da stille kabinettsspørsmål på en kraftig oppretning av Norges (U-lands-) landbruk og dettes nuværende selvforsyning på ca. 30 %? Hva er Sveriges selvforsyning?

Hvordan tenker visse fra folkets nuværende og fremtidige kanskje katastrofale tilstander fremmedgjorte og sterkt offentlig forsynte politikere seg et Norge uten adekvat landbruk og fiske? Et Norge med Christian Michelsens mardrøm — et sammenstablet analfabetisk bysamfunn med sammenpakket, tildels lissom-industri, fremmed etableringsrett m. v., nedsementering og ødeleggelse av jord, vann

og luft i landet. Kan vi leve av pengesedler i den tid som nu er synlig?

Hvordan med ernærings-situasjonen i Norge i den permanente verdenskrise og permanente krig frem til finalen ved ca. år 2000? Man kan ikke lengre prate og «konferere» seg bort fra det faktum at tampen allerede har brent lenge. Man kan ikke preke tarmslyng ut av et statssamfunn. Min far sa alltid: hold en linje i livet, Alexander.

Jeg har tilovers for Dem herr statsminister fordi De engang i Stortinget bevilget Dem selv meningers mot og talte utvetydig om okkupasjonsoppgjøret. Denne faktiske, rettslige og historisk sett kanskje største skyldforskyvende svindel i rikets historie. De var ganske tapper selvom De nok var klar over at de fundamentale og

(Forts. side 6)

tatt i de forhenværendes møte 14. mai 1945 og illegalt innsatt seg selv. Og 3 av disse hadde også falt for aldersgrensen, men deltok ifølge vedtak 14. mai 1945 i godkjennelsen av illegal provisorisk anordning fra London av 26. januar 1945, der hadde vedtatt midlertidig unntak fra loven om aldersgrensen av 14. mai 1917: «Medlemmer av Høyesterett som er utnevnt før 9. april 1940 kan uten hensyn til oppnådd aldersgrense fortsette i stillingen inntil 30. juni 1946».

En så ulovlig dommeravgjørelse, som kjennelsen 9. aug. 1945 fra det ugyldige Høyesterett har neppe noen gang vært vedtatt i Europa. Dødsdommen 12. juli 1945 var også ulovlig. Den bygget på de forhenværendes møte 14. mai 1945 og vedtok ulovlig enstemmig fortsettelse av krigen fra London, så Haalands anførsel om at han først meldte seg som NS — og hirdmedlem — begge passivt — sist i desember 1940 og hadde lest i tysk politi, hvor han var ansatt, at krigen opphørte i juni 1940, hjalp ham ikke.

Som avgjørende bevis for norsk landssviksoppgjørs ulovlighet tillater jeg meg å anføre fra den verdenskjente britiske: «Oppenheim: International Law», Bind I, 8. utgave, side 287, som i tidligere utgaver: Ved overskridelsen av et lands grenser henfaller man under landets lov og overhøyhet i følge Bostedets Lov.

Norges Konge og regjering henhørte følgelig under britisk lov og de i Norge boende under norsk lov. Grl. § 11 er utslag herav: «Kongen skal bo inden Riget og maa ikke uden Stortingets Samtykke opholde sig udenfor Riget længere end sex maaneder ad Gangen, med mindre han for sin Person vil have tabt Ret til Kronen». Av Grl. § 13 sees at regjeringen «ubrødelig» skal over-

(Forts. side 7)

Norsk «nøytralitet» 1940 — —

(forts. fra side 1)

ring på dette tidspunkt er blitt kjent i detalj — Sannheten vil nok komme for en dag — —»

Denne lakune i anglo-norsk historie har plaget meg de siste 7 år og jeg ventet på offentliggjørelsen av de britiske 1940 års dokumenter med stor forventning om ytterligere oppklaring. Men de var skuffende og har faktisk tegn på å være «redigerte», slik britiske aviser³⁾ har antydnet, og den offisielle anglo-norske versjon om norsk nøytralitet blir ikke direkte betvilt — sannsynligvis av hensyn til de rene papirer begge parter gjør krav på.

I mellomtiden har jeg holdt øyner og ører åpne, idet jeg håpet at det kunne komme frem noe konkret bevis i den ene eller den annen retning som kunne tilfredsstille mine tvil — og det har da også slått til.

Jeg foretok noen historiske undersøkelser ved Axel Wennergren-instituttet i Stockholm siste sommer og nevnte dette for den britiske ambassadør, Sir Archibald Ross og hans hustru Mary ved en privat lunsj. Han var en gammel skole- og college-kamerat av meg, han hjalp til med å få meg ut av fengsel i 1940 i Sverige da jeg (med urette) var mistenkt for å sabotere tyskbestemte malmbåter (i samarbeide med britiske forretningsfolk, Rickman, Gill og Biggs) og vi spilte tennis sammen. Vår konversasjon kom derfor naturlig nok inn på krigen da han var første-sekretær og jeg representerte Daily Mail.

Jeg spurte om han kunne gi meg noen opplysninger nå nesten tre år etterpå om et dramatisk forsøk gjort av Colonel Malcolm Munthe, assisterende britisk militærattaché, på å befri en norsk undergrunnsmann fra Bergsgatan 'fengsel' i Stockholm ved hjelp av en fil, et rep og en hurtig bil — en historie som var hovedoppslag i pressen dengang, men ble gjengitt forvansket. Til min overraskelse svarte Ross: «Hvorfor ringer du ham ikke opp? Han oppholder seg på familieejendommen ved Leksand nu og han er tilfeldigvis gudfar til gutten min.»

Det gjorde jeg omgående. Munthe og jeg kjente hverandre og vi hadde utallige felles britiske og skandinaviske venner, så jeg sa: «Kunne vi ikke treffes for å snakke om gamle dage? Som forfatter ville jeg gjerne høre

om dine redningsforsøk i 1941 og om din «Commando» ved Stavanger i løpet av første uke av april 1940.»

Han svarte at det ville bli vanskelig å ordne et møte og at han heller ikke kunne fortelle meg stort nytt om noen av hendelsene fordi han de siste år var blitt bedt om hjelp av norske historikere og var blitt advart av britiske myndigheter (the Cabinet Office?) om at ytterligere avsløringer ikke ville være på sin plass. «Hvorfor tar du ikke kontakt med Billy Millar?», tilføyte han. «Han hadde forbindelse med meg og den britiske legasjon (i Stockholm) under krigen. Han bor i Norge og vet alt om min virksomhet.» Nylig oppspørte jeg Millar og heretter holder jeg meg til hans beretning.

Men først noen ord om Munthe og Stavanger, slik jeg fremstillet det i Stavanger Aftenblad.

To bøker falt i mine hender i 1964, Bind I av «Stavanger under okkupasjonen» av Trygve Wyller og «The Flying Sword» av Tom Moulson. Begge arbeider, skrev jeg «avslører uten tvil at enkelte av de ledende strategene i Storbritannia i realiteten var fullt oppmerksom på den vitale betydning av Stavanger flyplass mange uker, for ikke å si måneder, før stormaktenes kappløp mot Norge — Alle tre (britiske) våpengrenene var derfor representert i Stavanger før den tyske invasjon. Den norske regjeringen som neppe kunne være uvitende om hensikten med denne forsterkningen, har åpenbart sett gjennom fingrene med dette, hvis den ikke har gitt det sin fulle godkjennelse.»

Wyller skrev: «John Olsson (kaptein i Royal Air Force) meldte til admiralitetet i mai 1940: Jeg kom til Sola flyplass, Stavanger, 12. mars. Alt syntes å gå normalt til begynnelsen av april, da vi fikk høre at (den britiske) invasjon av Norge kom tidligere enn beregnet. Det var den britiske etterretningsoffiser Malcolm Munthe som fortalte dette. Han kom omkring 6. april — Fra et historisk synspunkt er det også meget betydningsfullt at Olsson kom til Stavanger, samme dag som Finland kapitulerte overfor russerne i vinterkrigen, og dermed fjernet påskuddet for en britisk-fransk landsetting ved Narvik.»

Videre tilføyte Wyller at i mars/april ble det britiske konsulat i Stavanger forster-

ket med Commander F. C. Platt (Royal Navy) og Mr. A. C. W. Ware (trådløs telegrafist).

Moulson sa: «På konferansen i flyministeriet der det var til stede flere høye RAF-offiserer fikk (flyveren Richard Whitney) Straight¹⁾ høre om hvilken oppgave som var tiltenkt ham. — Straight's jobb var klar nok. Han skulle landsettes fra sjøen ved norskekysten med en kommandoavdeling som skulle vende tilbake til Storbritannia igjen etter å ha underminert Stavanger flyplass. Men selv skulle han bli tilbake for å sprengne plassen hvis Luftwaffe kom.»

Olsson, sitert ved Wyller, kalte Stavanger «det britiske bruhodet».

Det var således bragt på det rene i 1964 at Munthe var anbragt i Stavanger (ca. 6. april) og at Olsson fra RAF også var stasjonert der så tidlig som 12. mars, videre at en britisk «commando», innbefattende Straight, ble beordret til dette «bruhode» før 9. april.

Det som ennå ikke var dokumentarisk slått fast var hvorvidt tilstedeværelsen av en hemmelig britisk kontingent ved Stavanger var kjent av de norske myndigheter, akseptert eller bifalt. Det er det springende punkt når det gjelder den norske nøytralitets-legenden og jeg legger nå frem tilleggsopplysninger om det.

For det første: **det norske utenriksdepartement var klar over Munthes tilstedeværelse i landet.** Et telegram fra Foreign Office av 2. april bad det norske UD om å gi visum til tre menn: 1) Munthe, 2) Giles Romilly (en nevø av Winston Churchill som hadde dekket den finske vinterkrig for Daily Express, 3) Commandør C. H. Smith.

Siden det er kjent at Munthe kom til Stavanger «ca. 6. april», fikk han tydeligvis visum.

Hva mere er, de norske myndigheter må ha visst hvem han var og den art av militært arbeid han var engasjert i. For Munthe hadde vært forbindelsesoffiser i Torneå mellom den finske hær og War Office fra desember til midt i mars og mottok kanoner, fly og forskjellig militærutstyr fra England via Bergen og andre norske havner — til slutt flere hundre britiske «frivillige», via Narvik og Ofotbanen, og Sverige 12. til 13. mars. Norske frivillige var også i Torneåområdet på samme tid og den norske

generalstab var antagelig oppmerksom på Munthes status.

Colonel Munthe var i sannhet en iøyenfallende figur — en munter, godt utseende ung Gordon Highlander, sønn av den feirede Dr. Axel Munthe, venn av kong Gustaf og forfatter av verdensbestselleren biografien «San Michele». Malcolm hadde utallige venner i de høyeste svenske og finske sociale, politiske og militære kretser, og han snakket litt svensk. Kort sagt struttet hele mannen av «Intelligence».

På bakgrunn av de verdensomfattende spekulasjoner omkring tysk intervensjon i Skandinavia i mars og den første uke av april 1940, sammenkoblet med utallige advarsler som nådde den norske regjering om tyske forberedelser og den tre måneder gamle kunnskap om at de allierte også hadde til hensikt å intervenere, må UD og den norske etterretningstjeneste ha visst at Munthes tilstedeværelse var militær.

Som Wyller ironisk skrev: «Malcolm Munthe og hans menn var nok ikke opptatt av å studere fuglelivet i Stavanger og Rogaland i mars-april 1940!»

Det faktum at Romilly var den eneste britiske avisemann i Narvik om morgenen 9. april antyder at han, i likhet med Munthe, var kjent med en forestående britisk intervensjon og at han hadde fått «et tips» av sin aviseier, Lord Beaverbrook, som var Churchills kompis.²⁾

Den eksakte rolle Commander eller Captain Smith spilte er fremdeles mystisk. Men antagelsen er at han holdt radioforbindelse mellom de to kongelige husmens en ventet på alliert intervensjon.

I Foreign Office-telegrammet til UD (2. april 1940) beskrives C. H. Smith som «vår representant i the Anglo-Norwegian Commission».

Denne institusjons art har jeg ikke vært istand til å oppspore. Var det de politisk-militære organer som hemmelig planla den allierte overtagelse av norske havner forut for 9. april? Hvis ikke, så kanskje norske historikere med større ressurser enn mine kunne forklare hva denne mystiske Commission i virkeligheten var.

Alt jeg i øyeblikket kan tilføye er at en vel kjent norsk historiker (ikke NS) forsikrer meg at kong Haakon var i hyppig privat forbindelse med det engelske kongelige

hus før 9. april og at visse- lig Nygaardsvold, forsvarsminister Ljungberg og Trygve Lie, muligens også andre statsråder, visste dette.

Det ville forklare Kohts bemerkning, gjengitt i min Quislingbok: «Jeg var overbevist om at hjelpen (den britiske) ville komme allikevel — —» (side 216).

Men bortsett fra spekulasjoner, så gjenstår den ubestridelige kjennsgjering at Nygaardsvoldregjeringen var oppmerksom på Munthes militære undergrunnsaktivitet i Stavanger før den tyske invasjon hadde startet og ikke arresterte ham.

Dette var i seg selv et brudd på nøytraliteten.

I neste artikkel (i første nummer etter sommerferien) skal jeg sitere Munthes egen beretning om sin Stavangermisjon og Billy Millars tilføyelse.

¹⁾ Se Unni Diesens «Kvinne i krig», Cappelen 1965, side 190—193.

²⁾ Hvor Trygve Gran fullførte den første Nordsjøflyvning i 1914.

³⁾ F. eks. The Irish Times 20. januar 1971.

¹⁾ Straight, en amerikanskfødt mangemillionær, som ble britisk borger, var nestformann i styret for Rolls Royce inntil sammenbruddet nylig har fortalt meg personlig at han senere ble sendt av den britiske regjering for å forsøke å etablere kontakt med kong Haakon som holdt seg i skjul i Gudbrandsdalen i april dagene. Hans krigsdagbok er ennå ikke offentliggjort.

²⁾ Istedenfor britene måtte han tyskerne og ble internert for resten av krigen!

(Fortsettes)

Norges selvforsyning . .

(Forts. fra side 5)

hule pillarer stod for fall. Mer knall og fall vil komme.

Ja, dette var noen tanker som De kanskje har tenkt selv titt og ofte. Men tiden forlanger nok rasjonelle «rådgerder» av kirurgisk karakter . . .

Med vennlig hilsen
Deres ærbødige
Alexander Lange

TIL SALU

Krigsårens Helsingborgs Dagblad, Nordvästra Skånes Dagblad, Dagsposten, Aftonposten, Faedrelandet, Fritt Folk, Hirdmannen, SS-Germaneren, Riksposten, Sverige Fritt, Folkets Dagblad, Nationell Tidningen, Vägen Framåt, Ungdomsfronten, Signal, Sverige-Tyskland, Tyska Roster, Svensk-Finland m.fl. Pris pr. stk. kr. 3.—.

FUP/VÄSTFYLKING, ELLÖS
SVERIGE

Likvideringen — —

Fru Alvide Fiane, som i 1948 ble straffedømt for å ha søkt å oppklare mordet på sin mann!

(Forts. fra side 5)

grunner. Men jeg er såvisst ingen jøssing. Og jeg har mange av mine beste venner i partiet. Jeg har adskillig personalkunnskap der, og jeg vet hvor billig den er den gjengse forestilling om at partiet består av «forrædere» og «angivere» i disse ords odiose forstand. Det er fristende å spørre den gode borger eller borgerinne i Oslo: Var den eller endog den av de snikskutte virkelige moralsk mindre verdte enn De selv — hvis dette skulle bedømmes nøkternt? Hvordan kan De være sikker på det på forhånd? Hvor meget vet De i det hele tatt om den drepte? De som har nektet å omgås ham, snakke med ham eller overhode å kjenne ham? Har den tanke aldri streift Dem at motstandere kan være ærlige folk, selv om de ikke skjønner alle ting så godt som De gjør det?»

Solveig Alan

Hjemsted ukjent. Hun ble i april 1943, funnet som lik i Drammensfjorden. Hun var bakbundet, kneblet og kvalt. Undersøkelse av liket viste fullbyrdet voldtekt og ellers en grusom mishandling i underlivet. Hun var gravid i femte måned.

Solveig Alan var ikke NS, men hun hadde vært ansatt ved et tysk tjenestested.

Den vakre unge kvinnen ble bare 19 år.

Polly

«En tidligere danserinne på den Nasjonale Scene i Bergen, kjent under navnet «Polly», er funnet død av knivstikk. Hun levde av prostitusjon og har ved siden av gitt tyskerne verdifulle opplysninger om hjemmefronten.»

Kilde: «Fritt Land», onsdag 26. april 1944.

I tillegg til denne historien vil jeg gjerne få gi noen opplysninger som illustrerer drapet på «Polly». Under en korrespondanse med Bergen fikk jeg vite at omstendighetene ved denne historien var så grusomme at selv barkede hjemmefrontfolk gruset.

«Polly» hadde en meget stygg «anklage» på seg. Den gikk ut på at hun ga tyskerne opplysninger som førte til arrestasjoner, tortur og dødsdommer? Derfor ble det besluttet å drepe henne. Ordren ble gitt og fullbyrdet. Men måten som morderne gikk fram på — fy.

«Polly og hennes familie bodde i en tett befolket gate i Bergen. Derfor ble hun lokket ut til utkanten av byen, kidnappet og ført til et hemmelig sted. Her ble hun kneblet og bundet på hender og føtter. Siden la «heltene» henne på et bord, og systematisk knekket de hvert ben i hennes kropp. Etterpå brukte de kniver på det som var igjen av henne. Da liket ble funnet ble det talt over 40 knivstikk i den nakne kvinnekroppen. Hva hun måtte ha gjennomgått! Det står i den ille gale pressen at hun var en hore. La gå med det. Men når de samme som lå med henne, torturerte og drepte henne, hva er da de?

Denne hendelse utspilte seg i en av de siste ukene av 1943. Grunnen til at «Fritt Land» ikke omtalte drapet før i april 1944, skulle tyde på at dette var en ugjerning — begått av «private» motstandsfolk.

Men mordet ble godkjent og av «proffen» klassifisert som en krigshandling, så skylden ligger ikke bare hos bødrene, men også hos folk som Andenæs, J. Chr. Hauge, Schjelderup m. fl.

I tillegg til dette vil jeg med forbehold nevne fire navn på de direkte impliserte i denne ugjerningen. Jeg tar forbehold for jeg er ikke sikker på om navnene er dekknavn eller ikke. Min forbindelse i Bergen var ikke helt sikker på dette punkt.

- Nr. 1: Olaus Kronstad,
» 2: Arne Feldsen,
» 3: Svenke Fogstad og
» 4: Veiner Holdt.

I Mai-juni 1945, sto en notis i Aftenpostens aftennr. om en telegrafist på en båt som hadde gått berserkerang med en bajonett. Han ble tilslutt overmannet. Straks etter kom det to-tre hjemmefrontfolk ombord og skjot ham ned med en revolver. Det sås ikke mer

Adv. Helliksen — —

(Forts. fra side 5)

holde Grunnloven og ingen selvstendig rett har. Alle anordninger fra London er derfor ugyldige og etter Grl. § 49 har Stortinget enerett til lovgivning, moderert ved såvel tysk okkupasjon til 8. mai 1945 og deretter alliert okkupasjon til primo 1946 ved Art. 43 om norsk lov.

Oppenheim, Bind II, 7. utgave, side 168 bestemmer at krig er en konflikt mellom stater ved deres væpnede militære styrker. Følgelig ikke ved handelsflåten! Side 248: Bare fullt suverene stater er kvalifisert som krigførende. Følgelig ikke i Norge! Norge var nemlig totalt okkupert med flyktet konge og regjering.

Side 245: Under annen verdenskrig var Norge ikke alliert med Storbritannia.

Side 254: Det er opplagt at et okkupert lands straffelover forblir gjeldende.

Side 445: Okkupanten har autoritet over enhver funksjonær.

Side 447: Okkupanten kan ansette og avskjedige dommere like vel som andre funksjonærer.

Side 616: Okkupantens disposisjoner overensstemmende med Art. 43 er legitime.

Selv i dommer finner man den norske rettsstridige oppfatning at okkupanten er fiende, mens okkupasjonen er den vanlige overgang til krigsopphør og i Norge var

om dette i avisen, så saken er antagelig dysset ned.

Hvem var mannen som ble drept?

I all denne myrdingen er det ikke til å unngå at endel av uhyggen blir hengende igjen. Det være seg raseri, sorg eller andre følelser. Det heter seg så fint at man bare skal ha de rent historiske linjer klare for seg. Jeg har hørt visse ymt om dette. Til dere som snakker om dette vil jeg bare si: Dere må ikke glemme de navnløse lidelser som i bølger har skyllet hen over uskyldige norske menn og kvinner.

For i noen grad å kunne bote på hva «min side» under okkupasjonen utrettet av «heltegjerninger», ser jeg det som min oppgave å rive vekk litt av det bunnfalske slør som de bolde vikinger har hengt mellom seg og virkeligheten.

Vennlig hilsen
G.K.

(Fortsettes)

fiendskap innstillet fra norsk side 7. juni 1940 og fra tysk side 9. juni 1940. Ruge skriver i sin «Krigens dagbok» I (1946) side 411: «Våpenstilstanden er trådt i kraft den 11. juni 1940». Og Haag-Reguleringen Art. 38 bestemmer at «Fiendtlighetene innstilles» er identisk med «Vaabenstilstanden», og Art. 37. (Lovtidende 1910 side 498): «Vaabenstilstanden — indstiller overalt de krigførende staters krigsoperasjoner». Følgelig også fra England. Og Haag-Overenskomsten III Art. I (Lovt. side 475) bestemmer at fiendtligheter «ikke skal begynne uten et forutgaaende utvetydig varsel, som skal ha form av en krigserklæring, ledsaget av grunde, eller av et ultimatum med betinget krigserklæring». I den første illegale anordning om ny krigsbestemmelse 3. juli 1940 anga regjeringen intet varsel til Tyskland og begrunnelsen: «Under den nåværende krigstilstand» var både rettsstridig og falsk, opphørt 7. og 9. juni: Slik også med de andre krigsordninger i ca. 5 år.

Anordning 13. sept. 1940 anførte som krigsbegrunnelse: «Så lenge Norge er i krig» og uten noe varsel til Tyskland, som regnet 7. juni 1940 for krigsinnstilling, det også norsk justisdepartement godtok ifølge Aftenpostens referat 20. juni 1967 og morgenen side 14 i Reinhardsaken. Proklamasjonen fra Konge og regjering i anledning flukten til England nevner ikke krig og var stillet «til det norske folk», utsendt 9. juni 1940 etter også tvsk krigsinnstilling og Ruges proklamasjon 9. juni 1940 gjelder «et hærtatt land» og ordren til militære «i nord og sør»: «Gjør ikke noe uoverlået som kan gi erobrerer nåskudd til represalier». («Krigens Dagbok» I, side 420 og side 421, for både Kongens og Ruges proklamasjoner.) Publisert -46.

Hadde Norge virkelig vært fritt 14. mai 1945 ville forøvrig norsk lov vært gjeldende, ikke provisoriske anordninger gitt fra London av en flyktet konge og regjering, som selv var uten lovgivningsrett, der bare kunne utøves av Stortinget. Art. 43 som unntagelse, men norsk lov, også vedtatt av Konge og regjering i Alliertavtalen 16. mai 1944, hemmeligholdt i Norge til januar 1950.

I alle utgaver av Oppenheim II, hevdes at hvilken som helst handling mot en kapitulasjon eller våpen-

stillstand er internasjonalt forbryterisk eller krigsforbrytelse. Det rammer norsk regjering, domstoler og påtalemyndighet, og hjemmefront for mellom 200 og 300 snikmord på landsmenn. Juridisk uvitenhet og prestisje opphever ikke straffbarheten og er enda mindre hjemmel for å straffe dem som overholdt norsk og internasjonal rett, Kongens ordre om okkupasjonsplikter 26. aug. 1940 og Stortingsproposisjon nr. 83 (1951)! Bare et fåtall anket. Passivitet tolkes som vedtagelse. Statsansvar bortfaller for dem.

Stortinget har også ved sitt enstemmige Presidentkap på Elverum 9. april 1940 VEDTATT ifølge Stortingets BEMYNDIGELSE, og GJENTATT det 7. august 1945 (to dager før den ulovlige Høyesterett avga kjennelse for dødsdommen på Haaland) fordi referatene fra Stortingsdebatten på Elverum var blitt oppbrent og en falsk «Elverumsfullmakt» hadde konstruert grunnlovstridig lovgivningsrett til regjeringen. Men: «Stortinget bekrefter alene ved sin beslutning den generelle adgang til å gi provisoriske anordninger som Regjeringen har i den tid da Stortinget ikke er samlet.» Dette er formannens, president C. J. Hambros, ord i «Dokument nr. 2 (1945) side 749, i det reproduserte referat ifølge et privat oppbevart eksemplar av de forøvrigt oppbrente. Jfr. også «Dokument nr. 5 (1945)», som bl. a. side 1 nevner Stortingets bemyndigelse og Dokument nr. 2 (1945)» side 749 viser ingen opposisjon mot Hambros formulering av hva Stortingets virkelige vedtok på Elverum, 9. april 1940.

Regjeringens anordninger om nye lovbestemmelser 3. juli 1940, 26. juli og 13. sept. 1940, var også ulovlige som vedtatt mens Stortinget var samlet i Norge juni—september 1940, i strid med Stortingsvedtaket på Elverum om forbud mot anordninger mens Stortinget var samlet.

Dommerne etc. er inhabile og vil ikke gå med på gjenopptagelser, som vil stemple dem som justismordere. Stortinget er derfor og i henhold til Grl. § 49 den eneste som ved dom kan oppheve de dommene om landssvik som i realiteten allerede er forkastet, men fortsatt i strid med Stortinget.

Ærbødigst
Sverre Helliksen

Øyenvitne skildrer..

(Forts. fra side 1)

noe så måtte han ta den tiden han trengte, — jeg hadde all den tid som skulle til. En ting sto i all fall klinkende klart for meg, denne mannen hadde det ondt. Her hadde han i nesten 30 år gått og båret på en blodig hemmelighet. Han så hele mordet i nærbilde — så gjerningsmennene på nært hold og som toppen av det hele — han fotograferte to av morderne. Jeg fikk se på fotografiet. Det var meget klart. De to som var fotograferte kjente jeg ikke — jeg kjenner derimot den tredje av dem som var med på den fæle historien — han har ved flere anledninger skrytt av sin medvirkning i dette drama!

Men tilbake til min gode venn, så fikk jeg tilslutt halt hele historien ut av ham. Men før jeg bringer den, så vil jeg presisere: DEN ER SANN!

«På den tiden da dette skjedde, var jeg meget plaget av søvnløshet og hodepine. Det eneste som hjalp, var å komme ut i frisk luft. Slik var omstendigheten for at jeg ble øyenvitne til mordet på Knut Knutson Fiane.

Min luftetur den morgenen bragte meg opp Majorstuveien til toppen av bakken. Klokken var ca. 7.45. Jeg satte meg på en lyskasse for å hvile meg litt. Straks etter kom det en bil kjørende. Jeg tror det var en Opel. Det var tre menn i bilen, og alle kom ut. Den ene gikk ned til hjørnet av Jørstadgaten og stilte seg der. De andre to sto ved bilen. Motoren gikk stille, så det var en besindrevet en. Jeg syntes det virket litt underlig, og ble sittende. Plutselig ble det liv i de to. Den ene passerer meg med den høyre armen under vindjakken, den andre skrår over gaten og stiller seg ved gatedøren til nr. 18. Da ser jeg en mann med en dokumentmappe i venstre hånden komme opp bakken. Da han er på hjørnet av nr. 18 springer den ene opp i ryggen på mannen (Fiane), og jeg hører en skuddsalve og et forferdelig skrik.

Med samme han faller smeller det et skudd til. Den av morderne som sto ved gatedøren til nr. 18 stakk fram revolveren og skjøt. Mens dette skjedde sprang han som sto ved gatehjørnet fram til bilen og satte seg bak rattet. De to morderne sprang over gaten med offerets dokumentmappe, kastet seg inn i bilen og kjørte vekk i rasende fart. Den drepte lå i en blodpøl som bredte seg mer og mer.

NÅ ROSEH ALBERT SPEER NÜRNBERG!

Den utrolige Hitler-arkitekt m.m.m. Albert Speer, som ble jøssingbestseller med sine «memoarer» har tatt et nytt steg på den brede troløshetens vei mot popularitet. Han har latt seg intervju av PLAYBOY og erklærer at seierherrens domsavsigelser i Nürnberg over de slagne motstandere var «av varig verdi for menneskeheten». Speer fikk som kjent selv 20 års fengsel av denne «domstol», men nå erklærer han — vel for riktig

å understreke sin mirakuløse «omvendelse» at domsavsigelsene i Nürnberg etter hans mening var en moralsk basis. For hvem, spør en tysk avis. Og vi synes med rette.

*

50 % MARIHUANA-SOLDATER

En av forklaringene på at det mektige USA ikke kan vinne en krig med Nordvietnam er kanskje at så mange av de amerikanske soldater er, eller er på vei til å bli, narkotikavrak. Det medde-

les at mere enn 50 % av de 2,9 millioner amerikanske soldater bruker eller har brukt rusgift, fortrinnsvis marihuana. En undersøkelseskommissjon fra Representantenes Hus har på en 17 dagers inspeksjon i Sørøst-Asia slått fast at det praktisk talt ikke blir foretatt noe mot narkotikaforbruket. Det er der lettere å få tak i narkotika enn i sigaretter.

*

DEN FØRSTE NEGER-GENERAL I USA

er nå utnevnt, men riktignok bare i Nasjonalgarden. Det er den 49 år gamle hittidige oberst C. C. Bryant, som for tiden er stedforstredende kommandant for Nasjonalgarden i hovedstaden Washington. Av de 493.375 soldater i Nasjonalgarden er bare 5 998 (1,2 %) negere.

*

FORFALSKEDE KARTER

Det er ifølge DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG slått fast at Sovjets nyeste kartverk er belemret med grove feil. Kystlinjen og kommunikasjonslinjer er forskjøvet mellom 5 og 40 km. Liknende forskyvnings er konstatert i den siste utgaven av det sovjetiske atlas «Mira», som når det gjelder resten av verden er meget nøyaktig. Dermed er det bevist at Sovjet — som også før og under annen verdenskrig — bruker også kartografien til å narre potensielle motstandere.

*

STAUFFENBERG I SLETT SELSKAP

I den siste sovjet-mammutfilm om annen verdenskrig roses Stauffenbergs attentatforsøk mot Hitler, som kostet fire skyldløse kamerater livet, rost som en «progressiv handling». Stauffenberg anerkjente kommunistpartiet i Tyskland som «virkelig kraft» for sammen med «sosialister og kommunister» å tilintetgjøre «fascismen». Stauffenberg stod altså etter kommunistisk oppfatning «på den riktige side». At han ble skutt etter ordre av den medsamsvorne general Fromm gjør ham også i sovjetisk perspektiv til helt. Vi skulle tro at Stauffenberg, hvis beveggrunner var helt andre, nok ville snu seg i sin grav over det slette selskap han er kommet i etter den halsløse gjerning.

For ungdommen

(Forts. fra side 4.)

som internasjonalistene driver fører til at man utlever våpenhemmeligheter til u-land.

Våre forsørgelsesmuligheter er i dag langt dårligere enn i 1939. En stor del av jordbruksarealet er ødelagt. I dag er det ca. 2,5 dekar pr. innbygger. Hver nordmann har i dag halvparten så mye jord som verdensgjennomsnittet.

I denne tid tar man til med konkurranse om havets

råstoffer. Jfr. Norges særavtale når det gjelder fellesmarkedet. Konkurranse fordi norsk u-hjelp gir fremmedfolk opplæring i sjømannskap og fiskeriteknikk.

Vårt land er idag blant de fremste når det gjelder idiotiseringen. Det synes som om absolutt alle partier, aviser, ungdomsforeninger og kristelige sammenslutninger går aktivt inn for u-hjelp. Ingen tør protestere.

På det humanitære hjelpearbeides område er aktiviteten størst. Meget effektivt bidrar man med mat, medisiner og helsepersonell for at fler og fler skal holdes i live i fremmede verdensdeler. Disse menneskene vokser opp og øker befolkningspresset enda mer ved sin forplantning og derved føres stadig fler millioner inn i hungersnødens favntak. Om man mister livet ved skyting osv. er det en grei prosess. Ved sult dør man en langsom død. De humanitære er torturistene blant oss.

Våre politikere er fullt med sin samtid når det gjelder illusjonisme og organisert selvødeleggelse. Det er ingenlunde slik å forstå at de føler seg presset til å være med på u-hjelpgalskapen. Det er av godt hjerte de pålegger oss u-hjelpskatten.

La oss gå inn for å starte en folkebevegelse mot norsk u-hjelp, på linje med folkebevegelsen mot norsk medlemskap i EEC.

Denne artikkelen er et lite resymé av hva Olav Hoaas streifer innpå i sine skrifter. Olav Hoaas skrifter: «Forræderi og kristendom», «Samfunnets grunnvoll» og «Germanernes historie».

Alle 3 skrifter sendes mot betaling kr. 13,— til Nasjonal Ungdomsfylking, Postboks 5331. Majorstua, Oslo 3. Bruk helst postg. 20 61 17. N.U.

Da jeg alltid har vært glad i å fotografere, har nærmest dilla på det — så hadde jeg også denne morgenen apparatet med meg. På en eller annen merkelig måte fikk jeg tatt et bilde av morderne da de sto over den drepte. De hadde ansiktene halvveis vendt mot meg og bildet ble meget klart. Men jeg skjønner enda ikke hvordan jeg klarte å fotografere. Jeg gikk forbi den døde som lå på ryggen. Han var forferdelig maltraktert. Jeg skulle ha gått til politiet, men turde ikke. Var redd for å lide samme skjebne. Men min samvittighet har i alle disse årene vært vond å bære på. Men en anmeldelse hadde vel ikke hjulpet enken noe, tror jeg.

Fremdeles drømmer jeg om denne forferdelige hendelsen. Jeg hører skuddene og skriket — ser det forferdelig maltrakterte liket.

Vil du hilse enken fra meg, og spørre henne om hun tilgir meg for min feighet?»

Vel, dette er en liten historie. Er dere ikke enige i at denne historien er det fullstendig unødvendig å kommentere?

Vennlig hilsen
G.K.

BRITER OM FREMMED-ARBEIDERE?

Både fra britisk og fra vesttysk side undersøker man nå mulighetene for å anbringe det stadig økende tall på britiske arbeidsløse som fremmedarbeidere i Bundesrepublikken. Allerede nå arbeider det 20 000 briter i Vest-Tyskland. Vi må si at dette må være en adskillig bedre løsning for Tyskland enn å fylle opp landet med mere fjerntstående folkeslag. Men vi må si det gir et underlig bilde av Vestens undergangspolitik når man slipper en stadig økende strøm av farvede inn i England og samtidig må eksportere briter til Kontinentet for å bøte på den arbeidsledighet som derved oppstår.

*

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.15

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND